

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

*Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega*

Leto XX; številka 469 datum 23. 10. 2016

Preusodni odpustek

31. oktobra 1517 je oz. naj bi avguštinski menih **Martin Luter** na vrata wittenberške cerkve nabil znamenitih 95 tez. V 8 od 95 tez govori o odpustku (*indulgentia*), v 7 o pokori (*paenitentia*), v 4 o krivdi in grehu (*culpa*), v 11 o kazni (*poena*), v 13 o odpuščanju grehov (*remissio*). Luter v tezah „sesuje“ - kot pravimo danes – takratno cerkveno prakso odpuščanja grehov in podeljevanja odpustkov. Prakso, ki je rada prešla v mešetarjenje in posel. V kolikor je tovrstno mešetarjenje potrjeval in se z njim okoriščal rimski papež, Luter usodno „sesuje“ tudi njega. Pomislili bi, da bo Rimski cerkev po Lutrovem razgaljenju zlorab odpustkov podeljevanje slednjih opustila. Pa ni. Pričakovali bi, da bo to storila potem, ko je Luter skoraj pol Evrope pridobil na svojo stran in zasnoval od Rima neodvisno krščansko vejo. Pa spet ni. Odpustek je Cerkev krepko prečistila in ga ohranila vse do danes. Tudi v tekočem svetem letu, ki ga je razglasil „*progresistični*“ papež Frančišek, je pod takšnimi in takšnimi pogoji mogoče prejeti svetoletni odpustek (glej [link](#)).

Pomagajmo si s ... torto!

Še vedno odpustek? Kaj je odpustek? Kako ga razložiti telebanom, kakršni smo ob tem vprašanju več ali manj vsi? Pomagajmo si s torto. Po štirih korakih.

Bratu zavidam torto, zato mu jo pomečkam (GREH)

Imam mamo in brata. Brat je danes star 14 let. Mama se je potrudila in mu spekla torto, kot je še ni. Torta je skrita na spodnji polici hladilnika. Vem zanjo, saj je mama pred mano ni skrivala. Vedno imam občutek, da ima mama brata rajši. Je pač eno leto starejši od mene in v vsem boljši: v šoli in v športu. Pomislim na brata in pomislim na torto. Pograbi me jeza. Odprem hladilnik in s pestjo mahnem po torti. Zmaličim jo. Brat se vrne s treninga in mama vesela steče do hladilnika. S spodnje police dvigne zmazek. Pogleda me in zajoče. Pride brat in tudi njemu je hudo. Takoj vem, kako zelo sem ga polomil in koliko bolečine sem prizadejal svojima najbližjima. Zbežim v sobo.

Mama in brat mi odpustita (ODPUŠČANJE, SPRAVA)

Čez uro dobim dovolj poguma, da grem k mami in bratu. Sedita za mizo in se pogovarjata. Previdno prisedem. Nekaj časa smo tiho. Nato bruhnem v jok. Povem, da mi je zelo žal. Priznam, da sem bil jezen in ljubosumen. Mama pove, da ni razloga za

ljubosumnost. Da me ima rada enako kot brata. Mamo in brata iskreno in skesano prosim odpuščanja. Mama naju oba z bratom stisne k sebi in reče, da me ima rada in da mi odpušča. Zelo mi odleže. Mama iz hladilnika prinese tisti zmazek, ki naj bi bil lepo oblikovana torta. Razdelimo si ga in ga skupaj pojemo. Na koncu je še nekaj smeha. Lepo je biti družina.

Moram se poboljšati, zato pol leta ne bom jedel sladkarij (KAZEN, POKORA)

Naslednji dan imam pogovor z mamo. Rad bi popravil, kar sem storil. Rad bi bil boljši do brata. Vem, da sta mi pest v torti odpustila, toda zadeva me še vedno peče. Sram me je. Mama pravi, da si naj sam zadam neko kazen, nekaj, s čimer bom pokazal, da se res mislim poboljšati. Ne da bi veliko premišljeval, kakor iz topa izstrelim sklep, da pol leta ne bom jedel nobenih sladkarij. Mama me pogleda globoko v oči, nasmehne se in reče: Prav. ... Ni lahka. Hoditi v šolo, se družiti z vsemi in ne jesti sladkarij, ki se kar naprej valjajo po žepih in torbah mojih sošolcev in sošolk. Toda stisnem zobe. Za brata. Za mamo. Zame. Ko za moje odrekanje sladkarijam zve okolica, se nekateri iz mene norčujejo. Vztrajam. Mama me podpira in opogumlja.

Mama mi po treh mesecih vseeno speče torto (ODPUSTEK)

Pretečejo dobri trije meseci, ko nekega dne pridem iz glasbene in – glej, glej - na mizi se bohota torta. Prav taka, kot je bila bratova. Mama reče, da je zame. Branim se, saj še ni preteklo pol leta. Mama pravi, da me je opazovala in občudovala, kako odločen sem bil v odrekanju in poboljšanju. Pogovorila da se je z bratom in da se tudi on strinja, da sem se zelo izkazal. Ker je danes moj god, sta sklenila, da ga praznujemo s torto. Obenem sta mnenja, da naj prekinem in odpravim svojo pokoro. Pravzaprav sta mi kazen in pokoro ne neka način znižala sama, saj sta v tem času tudi ona iz solidarnosti do mene jedla manj sladkarij.

Odpustek je ... Kot vidimo iz zgodbe, odpustka ne gre zamenjati z odpuščanjem grehov. Odpustek vstopi v igro, ko je greh že odpuščen. Odpustek se veže na psihološko in moralno dinamiko, ki se sproži po odpuščanju greha. To je dinamika, ko po eni strani hočemo popraviti objektivno škodo nastalo zaradi greha, po drugi pa se utrditi in poboljšati, da v greh ne bi spet padli. Pogosto je pač tako, da premagani greh še ne pomeni premagane grešne navade. Staro ime za to dinamiko je „pokora“ ali pa tudi „kazen“. Odpustek ni nič drugega kot omilitev samodiscipliniranja, prekinitvev pokore oz. brisanje kazni. V kazenskem pravu je odpustku sorodna pomilostitev.

V odnosu do Boga je odpustek „*odpuščanje časne kazni pred Bogom za tiste grehe, katerih krivda je že odpuščena*“ (KKC 1471). Bog te ima rad in ti poleg odpuščanja grehov (*kar te reši „večne kazni“*) izkazuje svojo ljubečo podporo tudi s tem, ko od tebe ne zahteva prenapornega (samo)kaznovanja (*omilitev „časne kazni“*).

Cerkev to Božjo dobroto pretvori v obred že v antičnih časih, ko spokornikom omili njih težko javno pokoro. V srednjem veku se podeljevanje odpustkov precej dogradi, razveja in deloma tudi izrodi. Nakar nastopi usodni 31. oktober 1517.

<http://branenacesti.blogspot.si/>

Pon., 24. 10. Anton M. Claret	Ob 17. uri za + Stanka Stepišnika, obl. in ženo Miro ter sorodnike
Tor., 25. 10. Krizant in Darija	Ob 17. uri za + Daniela Frica <i>po maši: srečanje ob Svetem pismu</i>
Sre., 26. 10. Rustik	Ob 8. uri za žive in + župljane
Čet., 27. 10. Sabina Avilska	Ob 17. uri za + Marka Urha
Pet., 28. 10. SIMON IN JUDA TADEJ	Ob 17. uri za + Mihaela, ml. Sterdina in Kristijana Osirnika
Sob., 29. 10. Marijin spomin	Ob 8. uri Bogu in Devici Mariji na čast in v zahvalo <hr/> Vrnitev na sončni čas
Ned., 30. 10. 31. NEDELJA MED LETOM Ob 8. uri Bogu in Devici Mariji v zahvalo ter v priprošnje (sv. mašo oblikujejo veroučenci 7. razreda) Ob 10. uri na Sv. Antonu za vse + Skralovnikove in Nagličeve ter Dragico Kramljak Ob 11.30 za + Jožefa Zaveršnika (sv. mašo oblikujejo veroučenci 8. razreda)	<i>V današnjem evangeliju farizeji obtožujejo Jezusa, ker se je ustavil pri Zaheju. Godrnjali so: »Ustavil se je pri grešnem človeku« (Lk 19,7). Navzočnost grešnikov v Cerkvu je bila in je za ljudi vzrok pohujšanja. Toda napake opažamo povsod: v družinah in organizacijah, tudi v Cerkvu. Ob napakah in grešnosti običajno srečamo nasprotni stališči. Ko ljudje slišijo, da je neki človek zagrešil kaj težkega, govorijo: »Takah ljudi ne bi smeli trpeti v Cerkvu, morali bi jih izbrisati iz krstne knjige!« Ko pa, nasprotno, slišijo, da nekdo ne sme prejemati zakramentov, protestirajo: »Pa saj ne živimo v srednjem veku!« Čeprav odrekanje prejemanja zakramentov pomeni resen klic k spreobrnjenju, povabilo, naj se vrnejo k popolni edinosti s Cerkvijo, ali kakor pravi današnje prvo berilo: »Opominjaš jih, v čem so grešili, in opominjaš, naj se odvrnejo od hudobije in verujejo vate, Gospod« (Mdr 12,2). <u>Nihče ni brez napak. A zakaj javnost motijo prav napake v Cerkvu?</u> Zdi se mi, da ljudje velikokrat kažejo na napake članov Cerkve, da bi »opravičili« svoje, nekako v slogu: »Če oni grešijo, potem se ni več treba držati zapovedi!« Verniki nismo brez napak, zato Cerkev primerjamo z zdraviliščem, kamor se zatekajo bolniki, ki bi radi prav z bivanjem v zdravilišču ohranili zdravje. Kaj pa napake duhovnikov? Žal tudi mi nismo brez njih. Na neki način bi duhovnika lahko primerjali z bančnim uslužbencem, ki ne daje od svojega, ampak posreduje tuje bogastvo. Tudi duhovnik ne daje od svojega, ampak posreduje od Božjega bogastva. Saj lahko celo bolni zdravnik zdravi bolnika! Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem</i>

**Moja preteklost me ne skrbi več. Ona pripada Božjemu usmiljenju.
Moja prihodnost mi še ne dela skrbi. Ona pripada Božji previdnosti.
Kar me skrbi in kar me izziva, je sedanost,
ta pripada Božji milosti in predanosti mojega srca.** (sv. Frančišek Asiški)

Jesenske počitnice od 31. 10. do 11. 11. 2016	
<p>Pon., 31. 10. Bolfenk Sklep <i>meseca rožnovenske pobožnosti</i></p>	<p>Ob 10.30 pri »sv. Bolfenku« za + mamó Marijo, očeta Valentina, 3 brate in sestro ter za vse + v družini Ramšak za + Petra Hartmana, obl. Spomin: za + Jožefa Verdnika in vse + Verdnikove Ob 17. uri za + Jožico Jamnik</p>
<p>NAMEN APOSTOLATA MOLITVE</p>	<p style="text-align: center;">Da bi naši pokojni dobrotniki dosegli srečno večnost in plačilo v nebesih.</p>
<p>Tor., 1. 11. VSI SVETI Ob 8. uri za + starše Marijo in Andreja Gradišnika, sorodnike, vse + na Grizoltovem in + Verdinekove ter prijateljice Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Veroniko in Ivana ter Miroslava Strmčnika in vse + Pečnikove Ob 14. uri pri »sv. Lenartu« za + Ivana Grubelnika in Marijo</p>	<p>Ob vhodu v newyorško pristanišče je stal majhen svetilnik. Dolgo je zanj skrbela starejša vdova. Ko je bila mlada in se je poročila, sta z možem živela ob nekem drugem svetilniku. Tam se je zelo dobro počutila, saj je imela svoj vrt, na katerem je gojila zelenjavo in cvetje. Potem pa so moža premestili na svetilnik ob vhodu v luko. Ko je svetilnik prvič zagledala, se je hotela kar obrniti. Možu je odkrito povedala, da tam ne bo mogla živeti, saj je preveč samotno, pa tudi vrta ni bilo, in ni vedela, kako bo preživljala čas. Kljub vsemu je poskusila. Tam je preživela le nekaj let, ko se je njen mož močno prehladil. Prehlad je prešel v pljučnico. Odpeljali so ga na kopno v bolnišnico. Žena je ostala pri svetilniku in skrbela za luč. Čez nekaj časa je s čolnom priplul človek s sporočilom, da je njen mož umrl. Pokopali so ga na pobočju, ki je bilo s svetilnika lepo vidno. Ko se je žena vrnila s pogreba, je sklenila, da svetilnik zapusti. Toda že naslednje jutro je v daljavi zagledala možev grob. Zdelo se ji je, da ji mož daje jasno sporočilo: »Skrbi za svetilnik!« Odločila se je ostati in skrbeti za svetilnik. Vedno, kadar je imela namen opustiti službo, je bilo dovolj, da je pogledala na grob in dobila isto sporočilo: »Skrbi za svetilnik!« Težko je, ko doživljamo izgubo, a če jo sprejmemo, lahko živimo. To ne pomeni pozabiti na izgubo, ampak uspeti, da z njo živimo. Kdor se izgublja v samopomilovanju in se smili samemu sebi, je izgubljen. Samo kdor se opogumi in začne živeti znova, zmaga. To nam sporočajo tudi naši pokojni. Tako je tudi žena verjela, da ji mož naroča, naj ostane pri svetilniku in nadaljuje poslanstvo. Po: B. Rustja, Obrisal bo solze z njihovih oči</p> <p style="text-align: center;">Ob 17. uri - v župnišču - molitev Rožnega venca</p>
<p>Sre., 2. 11. SPOMIN VSEH VERIH RAJNIH</p>	<p>Cerkev naklanja v prvih osmih dneh novembra popolni odpustek za vsak obisk pokopališča in molitev za rajne. Prav tako ga je mogoče prejeti v vseh cerkvah in javnih kapelah 1. in 2. novembra ter na prejšnjo ali na naslednjo nedeljo, če smo bili pri spovedi in obhajilu, izpovemo vero ter molimo po namenu sv. očeta (npr. očenaš).</p> <p>Ob 8. uri za vse verne rajne Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Elizabeto in Mihaela Kanopa ter sestri Antonijo in Emilijo in vse + na Čavkovem</p>

	<p>Ob 17. uri Za + Ivana Planinšiča</p>
<p>Od 3. do 8. 11. 2016 sem »zdoma«</p>	<p><u>Ta čas me bosta nadomeščala:</u> g. dekan dr. Ivan Rojnik (tel.: 02/887 15 07 ali GSM 041/577 680) g. Marko Drevenšek (tel.: 02/876 11 77 ali GSM 041/559 549)</p>
<p>Ned., 6. 11. 32. NEDELJA MED LETOM ZAHVALNA NEDELJA Prva nedelja – darovanje za potrebe župnij</p> <p>Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Lešnikova brata: Toneta in Janka, sestro Zofijo in strica Ivana</p> <p>Ob 11.30 na pokopališču LEPA NEDELJA na čast sv. LENARTU za + Jožefo in Ignaca Mithansa</p>	<p><u>Gost: salezijanski duhovnik iz župnije Maribor – sv. Janez Bosko</u></p> <p><u>V življenjepisu neke kandidatke za svetnico je opisan izredno zanimiv dogodek. Bodoča svetnica je stregla hudo bolni ženi. Svetniška žena je bolnico, ki je trpela in je šla že proti koncu, želela spraviti z Bogom. Obzimo ji je omenila to možnost, bolnica pa jo ostro zavrnila: »Če bi bil Bog, potem ne bi bila tu in tako trpela!« Po tem dogodku ji je žena dan za dnem stregla z veliko pozornostjo in ljubeznijo, dokler ji nekega dne bolnica ni rekla: »Dobrota, ki mi jo izkazujete, ne more biti izgubljena.« Ljubezen, s katero je žena stregla bolnici, ne more umreti in ne more biti izničena. Vse na svetu mine, vse potone v pozabo, samo ljubezen in njena dela bodo ostala. Naš Bog je Bog ljubezni, zato »ni Bog mrtvih, ampak živih« (Lk 20,38). <u>Vstajenje od mrtvih kar izžareva iz današnje Božje besede. Božja ljubezen traja večno in ne more miniti niti ob srečanju s smrtjo, če hoče ostati zvesta sami sebi. Kjer je na delu Bog in njegova ljubezen, tam je nesmrtnost. Bog pokaže svoj pravi obraz prav v vstajenju. Vera v vstajenje je izraz zaupanja v Boga, v njegovo besedo in njegovo obljubo. Če res globoko verujemo vanj in zaupamo v njegovo obljubo, bomo verovali v vstajenje in večno življenje. Vera v vstajenje temelji na močnem zaupanju v Boga. Ljudje, ki so verovali v večno življenje, so v svojem življenju naredili velike stvari. Primer svetniške žene, ki je stregla bolnici, je samo eden izmed številnih dokazov za to. <u>Pravijo, da danes številni ljudje ne verujejo v vstajenje in večno življenje. Ali ni morda to tudi zato, ker jim ni še nihče – podobno kot svetniška žena bolnici – pokazal, da ljubezen, ki je združena s Kristusovo ljubeznijo, ne more umreti?</u></u></u></p> <p style="text-align: right;"><i>Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem</i></p>

Otroci! V teh dneh, ko boš s starši obiskal/-a pokopališče in se s prižiganjem sveč spomnil/-a vaših najbližjih, **ne pozabi na kratko molitev**; lahko je čisto preprosta, sestavljena s tvojimi besedami. **Ko v tišini postojiš ob grobu, jih priporoči nebeškemu Očetu, pri katerem se bomo nekoč spet vsi srečali.**

<p>Sre., 9. 11. Posv. lateranske bazilike</p>	<p>Ob 8. uri za žive in + župljane</p>
<p>Čet., 10. 11. Leon Veliki</p>	<p>Ob 17. uri Za + Filipa Ramšaka</p>
<p>Pet., 11. 11. Martin</p>	<p>Ob 17. uri za + Milana Založnika</p>

<p>Sob., 12. 11. Jozafat Kunčevič</p>	<p>Ob 15. uri pri Mariji za + Tončko in Frančeka Vomerja Ob 17. uri za + Jožeka Miheliča, obl. - <u>po maši</u> srečanje staršev in pripravnikov na sv. obhajilo in birmo</p>
<p>Ned., 13. 11. 33. NEDELJA MED LETOM</p> <p>Ob 8. uri za + Marijo, Jožico in Ivana Turičnika ter vse + na Resovem</p> <p>Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Marijo Osrajnik in sina Marjana</p> <p>Ob 11.30 za vse + na Buznikovem</p>	<p><u>Sporočilo današnjega evangelija je, da Gospod ostaja z nami »vse dni do konca sveta«.</u> Torej tudi (morda predvsem) v stiskah in preizkušnjah. Seveda moramo ostati tudi mi z njim, kar pomeni, da moramo biti zvesti njegovim besedam in se držati njegovega nauka. <u>In kaj nam ta naroča?</u> V današnjem evangeliju govori o koncu zgodovine in koncu sveta, a to ne pomeni sejanja strahu in »paničnega čakanja« na konec. Prav zaradi možnosti napačnih naukov nam Kristus v evangeliju kliče: »Glejte, da se ne daste zavesti!« Ne smemo se pustiti zavesti krivim naukom o Kristusu, ki nas kot Božji Sin odrešuje. Ko sem bil pred leti v Angliji, me je ob vstopu v veliko knjigarno sprejela reklama: »Kupite si knjigo, ki vam bo razkrila revolucionarne stvari o Kristusu. Knjiga, ki bo uničila Cerkev!« Že skoraj deset let je od tega, a Cerkev še vedno obstaja. Nastajajo pa vedno nove knjige, ki govorijo o Kristusu kot nekakšnem čarodeju, guruju, »reinkarnaciji« te ali one osebnosti. Prav taki nauki, ki sejejo zmedo, so zelo nevarni. Zato nas Kristus, naš Odrešenik in Božji Sin, svari: »Ne hodite za njimi!«. Današnji evangelijski odlomek lahko upravičeno razumemo kot nekakšno »nevtraliziranje« številnih »apokaliptičnih napovedi« o koncu sveta, o grozotah in katastrofah. Taka sporočila niso evangelijska. <u>Sveto pismo uči, »naj verniki mirno delajo in jedo svoj kruh«</u> (2 Tes 3,12). <u>Naroča, naj vestno opravljamo svoje poklicne in stanovske dolžnosti in tako pričakujemo Gospoda. Z vestnim opravljanjem svojih dolžnosti v življenju ter z vztrajanjem v Kristusovem nauku »si bomo pridobili večno življenje«.</u> <u>Zato prosimo, da bomo zvesti Bogu in se ne bomo dali zavesti tujim naukom, ampak bomo hodili za Kristusom, ki nam bo dajal modrost in bo v težkih trenutkih z nami, da se nam še las ne bo izgubil z glave in bomo vedno čutili njegovo ljubečo bližino.</u> Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem</p>

November nam pokaže častnost zemeljskega in nas usmerja v to, kar je edino pomembno! Razgali vse, kar naša družba, reklame in televizija prikazujejo kot sila pomembno. Vse to je minljivo. Zelo smiselno je, da so v tem mesecu tudi dnevi spomina na umrle – kajti smrt ima isto nalogo: **da nas spomini na to, kaj v življenju resnično šteje, da loči pomembno od nepomembnega.** Obstajajo tri možnosti, kako ravnati v novembru z vsem, kar je povezano z našim razpoloženjem: dve sta precej nezdravi in ne vodita preveč v pravo življenje – tretja pa je možnost, ki nam pomaga resnično živeti:

November lahko v celoti izklopimo, lahko ga zmerjamo in se jezimo, lahko odpotujemo. Vse to popolnoma nič ne bo spremenilo, da november obstaja. In lahko ste povsem prepričani: **če novembra ne boste živeli takrat, ko je na koledarju, se vam bo**

pojavi nekje drugje ... V našem življenju je pač tako, da se lahko »turobni november« najde tudi v maju ali juniju – in ga je pač potrebno živeti takrat. Druga možnost vodi v slepo ulico: obstajajo ljudje, ki se tako izgubljajo v tem razpoloženju, da zbolijo. »Novembra« ne razumejo kot prehod, ampak kot konec. Izgubljajo se v svoji žalosti, samo postajajo žalostni in sivi – in pozabijo na luč, ki sveti tudi njim, če bi znali odpreti oči. Tretja možnost je prava, ponuja jo naravni in z njo tudi cerkveni koledar: november je treba razumeti kot prehod in priložnost, ko lahko izkušnje »poletja« v nas zorijo in jih predelujemo. Tudi temi dopustimo prostor in čas, ker je ne jemljemo kot neprijetno in nadležno, ampak kot nujni del svojega življenja, v katerem lahko zraste in nastane novo, kot čas, ko se poslavljamo, da se lahko rodi nekaj novega. *Andrea Schwarz*

Pon., 14. 11. Nikolaj Tavelič	Ob 17. uri za + Ljudmilo Tomšič, roj. Krušič
Tor., 15. 11. Albert Veliki	Ob 17. uri za + Antona Pečolerja
Sre., 16. 11. Marjeta Škotska	Ob 8. uri za žive + župljane
Čet., 17. 11. Elizabeta Ogrska	Ob 17. uri Za + Franca Urha in starše
Pet., 18. 11. Posv. bazilik sv. Petra in Pavla	Ob 17. uri Bogu in Devici Mariji na čast in v zahvalo za dušno in telesno zdravje
Sob., 19. 11. Marijin spomin	Ob 15. uri v Josipdolu ... ??? Ob 17. uri za + Mitja Kanopa
Ned., 20. 11. JEZUS KRISTUS, KRALJ VESOLJSTVA Ob 8. uri za + Draga Grubelnika Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Lešnikove starše: Albino in Franca	<u>Kristus, naš kralj, se je popolnoma daroval za nas.</u> Bil je najbolj nenavaden kralj. Ni si podredil ljudi. Ni vladal, ampak služil. Dal je vse, kar je imel. Daroval je svojo ljubezen, svoj čas in svoje moči, ko je iskal bolne in uboge, izgubljene in osamljene. Končno je daroval svoje življenje za tiste, ki jih je ljubil. On pa ljubi vsakega človeka. Še ko je umiral, se je bil pripravljen darovati za tiste, ki so bili odprti za njegovo ljubezen. Današnji evangelij nam govori, kako ljudem, ki so stali ob njegovem križu, ni mogel dati ničesar, ker so se mu posmehovali (Lk 23,36). Niso razumeli, kaj se dogaja. Tam so bili iz radovednosti. Ničesar ni mogel dati voditeljem ljudstva, ki so se norčevali iz njega. Ničesar ni mogel dati levemu razbojniku, lahko pa je obogatil desnega razbojnika, kajti njegovo srce je bilo odprto in zavedal se je, da je ubog. Slednji se je obrnil h Kristusu in ga prosil odpuščanja in Kristus mu je obljubil zveličanje z besedami: »Danes boš z menoj v raju.« »Drama odrešenja« na Golgoti se ponavlja tudi danes. Mi in naši sodobniki imamo v srečanju s Kristusom dve možnosti: lahko ga zavrnemo, se mu posmehujemo in ga zasramujemo, lahko pa v njem vidimo »podobo nevidnega Boga« (Kol 1,15). Če storimo

Ob 11.30
za + Ferdinanda
Ladineka ter
Marijo in sina
Milana

slednje, mu lahko **zaupamo svoje rane, skrbi in grehe in usmilil se nas bo ter nam naklonil zveličanje**. Verujemo, da je Kristus Odrešenik, ki tudi danes želi ljudem darovati svoje odrešenje. **Kristus potrebuje naše roke, da bo delil ljudem svoje darove, kajti njegove roke so pribite na križ. Potrebuje naše noge, da bodo šle naproti ljudem, njegove so pribite. Potrebuje nas, da ljudem povemo, da imamo v njem »odrešenje, odpuščanje grehov« (Kol 1,13). Vsi smo poklicani, da z dobrimi deli postanemo glasniki Kristusa Kralja in »odposlanci« Božje ljubezni ter z dobroto prinašamo Kristusa ljudem.** Po: B. Rustja, Tvoje obličje iščem

VISETI ... Ne vidim smisla v življenju. Stalno čutim nek pritisk. In se sprašujem, kaj je narobe z menoj. Ja, **kaj je narobe z menoj?**

Poslušal sem razstavljen odloмок njegove zgodbe. Tak prijazen fant, toliko znanja in talentov, nadvse uspešen v službi ... On pa nezadovoljen. Z vedno istim stavkom: **Kaj je narobe z menoj?** Lahko samo poslušam. Nimam odgovora.

Pripoveduje, kako rad kuha. In to jutro je imel prost dan. Spravil se je k štedilniku. Naročil mami, naj ga pusti pri miru. In začel pripravljati stvari. Vmešala se je mama: *To se ne dela tako! To se ne, ne, ne ... ne dela, ne dela, ne dela ...ne, ne, ne ... In sva se skregala tako kot vedno ...* **Kaj je narobe z menoj?**

Včasih se resnično sprašujem, kaj je z nami, da tako visimo na ljudeh. Da jim ne pustimo dihati. Jim dihamo za ovratnik ... In kdor živi pod takim pritiskom, hm ... Ja, res bo mislil, da je nekaj narobe z njim ... Pravzaprav bo to bistvo njegovega bitja. Vse dokler se to ne razreši. Ampak, to je že druga zgodba.

Ne gre le za dom in družino, za partnerje, sorodnike in prijatelje. Gre tudi za take skupnosti kot je župnija. Imeti toleranco, pustiti dihati. Ja, tudi jaz kot župnik, »moram« pustiti ljudem – vam faranom dihati. Da ne »visim« na vas. Tudi znotraj župnijskega občestva »moramo« pustiti drug drugemu dihati. In pustiti, prenesti, če je kdaj kaj drugače kot hočemo mi. Sicer onemogočamo rast sebi in drugemu.

Še nekaj je. **Na drugih vedno visijo nezadovoljni ljudje.** In vedno znova vam bodo zatrjevali, da bi vam radi pomagali, da vam hočejo samo dobro ... Obstaja zanesljiv način, da uničimo vsak odnos: vztrajati, vztrajati, vztrajati ... pri svoji volji.

PRIPRAVA NA SV. ZAKON bo potekala od **25. in 26. februarja 2017** od 17h do 20h na Muti. Vsi dekanijski duhovniki vam, bodoči mladoporočenci, jo priporočamo!

Pa še to: Zakramente, od krsta naprej, podeljujem samo v župnijski cerkvi sv. Jerneja! Če pa kdo od vas želi skleniti zakrament sv. zakona npr. v podružnični cerkvi – rotundi sv. Janeza Krstnika na Sp. Muti naj se, prosim, najprej obrne na g. župnika Marka Drevenška. Hvala za vaše razumevanje!